

Sygn. akt I C 821/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia SO Ewa Tomczyk
Protokolant	Sekr. sąd. Dorota Książczyk

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko P. W.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sędzia SO Ewa Tomczyk

Sygn. akt I C 821/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 1 marca 2017 r. (data nadania w urzędzie pocztowym) pełnomocnik strony powodowej (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego P. W. kwoty 370.840,34 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, jednak nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 343.134,04 zł od dnia 16 lutego 2017 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik strony powodowej wskazał, że roszczenie wynika z zawartej między stronami umowy kredytu, którego pozwany nie spłacił.

W dniu 30 maja 2017 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie sygn. akt I Nc 40/17 (k. 25).

Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty (sprzeciw – k. 29), wnosząc o oddalenie powództwa.

W piśmie procesowym z dnia 2 października 2017 r. nazwanym ograniczeniem powództwa - pełnomocnik strony powodowej wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 343.134,04 zł jako należności głównej oraz kwoty 48.576,37 zł jako odsetek umownych od kwoty 343.134,04 zł naliczonych za okres 20.11.2016 r. do 25.09.2017 r. oraz dalszych odsetek umownych od dnia 29 września 2017 r. od kwoty 343.134,04 zł, wskazując, że w pozostałym zakresie powództwo cofa (k. 45).

W związku z treścią powyższego pisma pełnomocnik strony powodowej został zobowiązany do wskazania, z jakich przyczyn Bank przeliczył ponownie odsetki umowne naliczając je od dnia 20 listopada 2016 r. oraz wskazania w jakiej części Bank cofnął powództwo skoro dochodzi kwoty wyżej niż w pozwie (punkt 3 postanowienia z dnia 10.11.2017 r. - k. 55 odwrót). Pismo to pozostało bez odpowiedzi.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany P. W. zawarł w dniu 22 listopada 2006 r. z (...) P. S. A. w W. umowę kredytu mieszkaniowego Własny K. Hipoteczny w PLN nr (...).

Na podstawie tej umowy pozwanemu została udostępniona kwota kredytu w wysokości 350.000,00 zł z przeznaczeniem na zaspokojenie własnych potrzeb mieszkaniowych. W ramach umowy pozwany zobowiązał się do terminowej spłaty kredytu zgodnie z obowiązującym harmonogramem spłat. Aneksiem Nr (...) z dnia 26 października 2007 r. do umowy z dnia 22 listopada 2006 r. kwota kredytu została zwiększona do 400.000 zł.

(dowód: umowa kredytu - k. 76-81, aneks – k. 82-84)

Pozwany do listopada 2015 r. spłacał swe zobowiązanie. Od grudnia 2015 r. do sierpnia 2016 r. zaniechał spłaty, od września 2016 r. przystąpił do spłaty zobowiązania z umowy kredytowej.

(dowód: historia rachunku – k. 46-51)

Pismem z dnia 8 stycznia 2016 r. strona powodowa wypowiedziała pozwanemu umowę kredytu, a pismem z dnia 27 grudnia 2016 r. wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 370.139,88 zł oraz dalszych należnych odsetek.

W piśmie tym strona powodowa wskazała, że w przypadku braku możliwości jednorazowej spłaty należności istnieje możliwość wystąpienia z wnioskiem o zawarcie umowy restrukturyzacyjnej.

(dowód: wypowiedzenie umowy –k. 74, pismo powoda – k. 11, dowód doręczenia pozwanemu – k. 11 a)

Pozwany wskazał powodowemu Bankowi, że przyczyną braku okresowej spłaty kredytu były jego problemy zdrowotne i osobiste, złożył na stosownym formularzu wnioski o restrukturyzację kredytu, w uwzględnieniu czego otrzymał w sierpniu 2016 r. od Banku pismo ze wskazaniem numerów kont technicznych, na które miał dokonywać spłaty zadłużenia ze wskazaniem wysokości rat. Ustalone kwoty były wyższe niż raty wynikające z umowy kredytowej. Restrukturyzacja dotyczyła wszystkich zobowiązań kredytowych jakie miał pozwany w powodowym Banku – pozwany zaciągnął w tym Banku trzy umowy kredytowe, w tym dwa kredyty mieszkaniowe i jeden z karty kredytowej. Od września 2016 r. pozwany regularnie wpłaca ustalone przez Bank kwoty rat kredytów, przy czym na spłatę kredytu mieszkaniowego ze spornej umowy płaci po 2.000 zł miesięcznie, zaś na spłatę pozostałego zadłużenia kwotę po 2.000 zł.

(dowód: przesłuchanie pozwanego – k. 95-95 odwrót w zw. z k. 55 – 55 odwrót, zestawienie operacji – k. 60-63, historia rachunku – k. 46-51, okoliczność przyznana przez stronę powodową)

W dniu 15 lutego 2017 r. (...) Bank (...) S. A. w W. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) stwierdzający zadłużenie P. W. z tytułu umowy kredytu mieszkaniowego Własny K. Hipoteczny w PLN nr (...) na kwotę 370.840,34 zł, na którą to kwotę składały się: - 343.134,04 zł z tytułu należności głównej, - 27.706,30 zł z tytułu odsetek za okres od dnia 1.11.2015 r. do dnia 15.02.2017 r. Ponadto w wyciągu tym stwierdzono, iż dalsze należne odsetki w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego banku Polskiego naliczane są od kwoty należności głównej.

Wyciąg ten został opatrzony pieczęcią (...)P. S.A. i podpisany przez K. N., która została upoważniona do podpisywania wystawionych przez Bank wyciągów z ksiąg rachunkowych.

(dowód: wyciąg z ksiąg bank– k. 10, pełnomocnictwo – k. 7)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie bezsporne było, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy kredytu, że pozwany zaniechał od grudnia 2015 r. terminowej spłaty swego zobowiązania, wobec czego powodowy Bank wypowiedział umowę kredytu na podstawie art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe (tekst jednolity – Dz.U. z 2017 r., poz. 1876).

Pozwany podniósł zarzut, że po wypowiedzeniu umowy kredytu doszło do nowego ukształtowania zobowiązania, twierdził bowiem, że Bank uwzględnił jego wniosek o restrukturyzację zadłużenia z tytułu trzech umów kredytowych, w tym umowy objętej sporem, udowodnił również, że wywiązuje się z obowiązku spłaty kredytu na nowych warunkach. Biorąc pod uwagę dowody złożone przez pozwanego w postaci zestawienia operacji na rachunkach technicznych do spłaty zadłużenia (k. 60- 63), fakt spłaty zadłużenia uwidocznionego w historii operacji na koncie kredytowym złożonej przez stronę powodową (k. 50 odwrot – 51), oraz nie wypowiedzenia się co do faktu restrukturyzacji kredytu przez powodowy Bank (por. zobowiązanie zawarte w piśmie z dnia 14.11.2017 r. - k. 58) fakty te należało uznać za przyznane (art. 230 k.p.c.). Nadto w świetle pisma strony powodowej z dnia 27.12.2016 r. stwierdzić należy, że Bank wzywając pozwanego do spłaty zadłużenia po wypowiedzeniu umowy kredytu wskazał, że istnieje możliwość wystąpienia z wnioskiem o zawarcie umowy restrukturyzacyjnej.

Uwzględnienie wniosku pozwanego o restrukturyzację kredytu oznacza odnowienie zobowiązania - art. 506 k.c., co oznacza, że strona powodowa nie może skutecznie w oparciu o złożony do akt sprawy wyciąg z ksiąg bankowych dochodzić zasądzenia należności z umowy kredytowej, które to zobowiązanie w myśl wskazanego przepisu wygasło, a w jego miejsce obowiązuje zobowiązanie ukształtowane w następstwie uwzględnienia wniosku pozwanego o restrukturyzację kredytu, z którego to zobowiązania pozwany się wywiązuje. Powyższe skutkowało oddaleniem powództwa.

Niezależnie od tej przyczyny oddalenia powództwa wskazać należy, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutek prawny.

W niniejszej sprawie na stronie powodowej spoczywał zatem ciężar dowodu w zakresie nie tylko wykazania faktów uzasadniających zgłoszone roszczenie ale i jego wysokości. Strona powodowa powinna zatem wykazać wysokość dochodzonego roszczenia, której to powinności strona powodowa nie sprostała.

Zgodnie z art. 69 Prawa bankowego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W niniejszej sprawie powód przedstawił umowę kredytową wraz z aneksem, wykazał również fakt niespłacania przez pozwanego zobowiązań wynikających z przedmiotowej umowy – tj. wypowiedzenie umowy z dnia 27.12.2016 r. i wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 15.02.2017 r.

Z wyciągu tego wynika, że zadłużenie pozwanego na dzień jego wystawienia wynosiło 343.134,04 zł z tytułu należności głównej oraz 27.706,30 zł z tytułu odsetek za okres od dnia 1.11.2015 r. do dnia 15.02.2017 r.

Tymczasem pismem z dnia 2 października 2017 r., nazwanym ograniczeniem powództwa, strona powodowa dochodziła zasądzenia od pozwanego z tytułu odsetek kwoty 48.576,37 zł jako odsetek umownych od kwoty 343.134,04 zł naliczonych za okres 20.11.2016 r. do 25.09.2017 r. oraz dalszych odsetek umownych od dnia 29 września 2017 r. od kwoty 343.134,04 zł, wskazując, że w pozostałym zakresie powództwo cofa (k. 45), mimo zobowiązania nie wyjaśniła dlaczego przeliczyła ponownie odsetki i w jakiej części cofnęła powództwo, skoro kwota żądana w piśmie z dnia 2.10.2017 r. była wyższa niż żądana pozwem. Wobec wysunięcia przez pozwanego zarzutów kwestionujących zasadność i wysokość roszczenia na stronie powodowej spoczywał obowiązek złożenia szczegółowego rozliczenia kredytu – wobec faktu systematycznego spłacania przez pozwanego zobowiązania od września 2016 r. do chwili

wydania wyroku. Strona powodowa mimo zobowiązania w tym zakresie (por. punkt 2 postanowienia wydanego na rozprawie w dniu 13 września 2017 r.) przeliczając wysokość zobowiązania pozwanego, o czym świadczy modyfikacja powództwa dokonana w piśmie z dnia 2.10.2017 r., nie wskazała (mimo kolejnego zobowiązania) w jaki sposób kwota dochodzona pozwem została wyliczona.

Zgodnie z treścią art. 95 ust. 1 Prawa bankowego księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym (art. 95 ust. 1 a). W konsekwencji oznacza to, że wyciąg z ksiąg bankowych w postępowaniu cywilnym jest jedynie dokumentem prywatnym i wywołuje skutki wyrażone w przepisie art.245 k.p.c., a zatem stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie, a więc, że w księgach banku widnieje wierzytelność o określonej wysokości. Nie zawiera natomiast domniemania prawdziwości treści dokumentu, tzn. że wierzytelność wykazana w księgach banku rzeczywiście istnieje i ma określoną wysokość.

Wobec sporu pomiędzy stronami obowiązkiem powoda, co wynika z treści art.6 k.c. – było wykazanie oprócz faktu zawarcia umowy z pozwanym - przedstawienie sposobu wyliczenia zarówno należności głównej, jak i należności ubocznych. Powód tymczasem mimo zobowiązania przez Sąd – nie przedstawił wystarczających danych, które pozwoliłyby ustalić sposób wyliczenia należności ubocznych oraz ustalenia, czy strona powodowa żądając należności w kwocie dochodzonej pozwem już po jego modyfikacji uwzględniła kwoty wpłacane systematycznie przez pozwanego na poczet spłaty zadłużenia.

Mając powyższe względy na uwadze powództwa zostało oddalone.

Sędzia SO Ewa Tomczyk